

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 16 maart 2011 in
zaak nr. 10/6556 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 maart 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 19 januari 2010 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 april 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 27 oktober 2011, waar de vreemdeling, bijgestaan door mr. P.J.W. de Water, advocaat te Katwijk, en de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel), vertegenwoordigd door mr. J.M.K. Frijters, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen. De zaak is ter zitting tegelijkertijd behandeld met zaak nr. 201005222/1/V4.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de enige grief betoogt de minister, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling bij haar aanvraag om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen (hierna: de EG-verblijfsvergunning) diende over te leggen om krachtens artikel 17, eerste lid, onder h, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in aanmerking te komen voor vrijstelling van het vereiste een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te bezitten. Nu de vreemdeling niet in het bezit is van de EG-verblijfsvergunning, komt zij niet in aanmerking voor voormelde vrijstelling. Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat hij het besluit van 19 januari 2010 onvoldoende heeft gemotiveerd, aldus de minister.

2.2.1. Op grond van de richtlijn nr. 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (Pb EU 2004 L 16/44; hierna: de richtlijn) kan aan een vreemdeling door een lidstaat de status langdurig ingezetene worden toegekend. Wanneer de status wordt toegekend,

verstrekt de desbetreffende lidstaat een EG-verblijfsvergunning. In punt 11 van de considerans van de richtlijn wordt vermeld dat een dergelijke EG-verblijfsvergunning aan strenge technische eisen moet voldoen om misbruik te voorkomen. Volgens artikel 8, derde lid, van de richtlijn wordt deze verblijfsvergunning afgegeven in de vorm van een sticker of van een afzonderlijk document, die voldoen aan de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr. 1030/2002 van de Raad van 13 juni 2002 betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfsvergunningen voor onderdanen van derde landen (Pb EG 2002 L 157/1; hierna: de verordening). In de rubriek "soort vergunning" vermelden de lidstaten "EG-langdurig ingezetene". Uit artikel 14, eerste lid, van de richtlijn volgt dat een onderdaan aan wie de status langdurig ingezetene is toegekend onder voorwaarden aanspraak kan maken op verblijf in een tweede lidstaat. Tot die voorwaarden behoort ingevolge artikel 15, eerste en vierde lid, van de richtlijn dat in die tweede lidstaat een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning wordt ingediend die vergezeld gaat van onder meer de EG-verblijfsvergunning. Artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 voorziet voor een vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning in een vrijstelling van de plicht om over een mvv te beschikken.

2.2.2. Niet in geschil is dat de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. Evenmin is in geschil dat zij een door de Spaanse autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd bezit, die voldoet aan de vormvereisten van de verordening, maar waarop niet de aantekening "EG-langdurig ingezetene" is vermeld. Voorts is niet in geschil dat de door het Spaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken afgeven verklaring, gedateerd 8 september 2008, (hierna: de verklaring), waarop is vermeld dat zij de status van langdurig ingezetene bezit, niet voldoet aan de vormvereisten van de verordening.

2.2.3. Artikel 8, derde lid, van de richtlijn vermeldt uitdrukkelijk aan welke vormvoorschriften een document moet voldoen en welke aantekening daarop moet worden vermeld om te kunnen worden aangemerkt als EG-verblijfsvergunning. Reeds omdat de vreemdeling, anders dan ingevolge artikel 15, vierde lid, van de richtlijn is vereist, bij haar aanvraag geen document heeft overgelegd dat aan deze vereisten voldoet, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat zij niet ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 is vrijgesteld van de verplichting bij haar aanvraag een mvv over te leggen. Dat uit de door de vreemdeling bij haar aanvraag overgelegde verklaring blijkt dat zij de status van langdurig ingezetene bezit, kan - wat daarvan verder ook zij - hieraan niet afdoen. Deze verklaring voldoet immers niet aan de vereisten die de verordening en de richtlijn stellen om als EG-verblijfsvergunning te kunnen gelden.

2.2.4. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 is uitsluitend de houder van een EG-verblijfsvergunning vrijgesteld van de verplichting over een mvv te beschikken. De duidelijke en niet voor meerdere uitleg vatbare tekst van deze bepaling biedt geen aanknopingspunt aan te nemen dat een vreemdeling aan wie de status langdurig ingezetene is toegekend, maar die niet beschikt over een EG-verblijfsvergunning eveneens

van deze verplichting is vrijgesteld. Reeds hierom bestaat geen grond voor het oordeel dat het in het besluit van 19 januari 2010 neergelegde standpunt van de minister dat de vreemdeling op grond van voormelde bepaling niet wordt vrijgesteld, onvoldoende is gemotiveerd. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 19 januari 2010 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep - samengevat weergegeven - betoogd dat zij door de weigerachtige houding van Spanje om haar het juiste verblijfsdocument te verstrekken in bewijsnood verkeert. Zij heeft gesteld in Spanje, in () te hebben gevraagd om afgifte van een verblijfsdocument dat voldoet aan de vereisten, neergelegd in artikel 8, derde lid van de richtlijn, maar heeft enkel de verklaring gekregen. Voorts heeft zij aangevoerd dat Spanje de richtlijn niet tijdig geïmplementeerd heeft en hiervoor door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen bij het arrest van 15 november 2007, in zaak nr. C-59/07 (www.curia.europa.eu) ook is veroordeeld. Onder deze omstandigheden had de minister onderzoek moeten doen naar de door haar overgelegde documenten, dan wel bij de Spaanse autoriteiten navraag moeten doen naar haar status, aldus de vreemdeling.

2.4.1. De Afdeling begrijpt het beroep van de vreemdeling aldus dat zij de minister verzoekt de verplichting een mvv over te leggen met toepassing van de zogenaamde hardheidsclausule, neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, buiten toepassing te laten. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer in de uitspraak van 9 december 2003 in zaak nr. 200306704/1; JV 2004/63), komt de minister bij de toepassing van de hardheidsclausule een ruime beoordelingsmarge toe. Als beleidsuitgangspunt geldt hierbij dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke individuele gevallen wordt gehonoreerd. Het is daarbij aan de vreemdeling de feiten en omstandigheden waaruit volgt dat van zodanig geval sprake is aan te voeren en zo nodig te staven. De weigering om toepassing te geven aan de hardheidsclausule zal de toetsing in rechte slechts niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat de minister daartoe niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten.

2.4.2. Het vorenstaande laat onverlet dat de minister op grond van het beginsel van unietrouw, verwoord in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie, gehouden kan zijn in het kader van de toepassing van de hardheidsclausule nader onderzoek te - laten - verrichten, bijvoorbeeld, indien een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt niet in het bezit te kunnen komen van de EG-verblijfsvergunning, omdat een lidstaat de richtlijn niet of niet op juiste wijze heeft geïmplementeerd, dan wel daaraan niet op juiste wijze toepassing geeft. Een enkele stelling van een vreemdeling dat hij in bewijsnood verkeert, omdat een lidstaat weigert om een EG-verblijfsvergunning te verstrekken, is daartoe evenwel onvoldoende.

2.4.3. De vreemdeling heeft, samengevat en zakelijk weergegeven, verklaard meerdere malen naar Spanje te zijn afgereisd en aldaar te hebben verzocht om afgifte van een EG-verblijfsvergunning. Zij heeft gesteld dat haar daar te verstaan is gegeven dat zij een EG-verblijfsvergunning zou krijgen als de geldigheidsduur van haar huidige verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd verstrijkt. Zij heeft deze stellingen echter niet met objectieve gegevens gestaafd. De vreemdeling heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt in bewijsnood te verkeren, als hiervoor bedoeld.

2.4.4. Nu de vreemdeling derhalve onvoldoende heeft gestaafd dat zij als gevolg van de door haar gestelde weigerachtige houding van de Spaanse autoriteiten om op juiste wijze toepassing aan de richtlijn te geven, in bewijsnood verkeert, kan niet worden gezegd dat de minister daarin niet in redelijkheid geen grond voor toepassing van de hardheidsclausule heeft gezien.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 16 maart 2011 in zaak nr. 10/6556;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

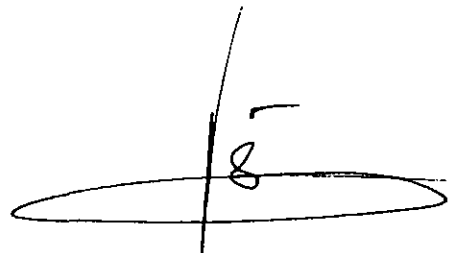
w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 januari 2012

284-643.

Verzonden: 18 januari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Afdeling 3, meervoudige kamer

Regnr.: AWB 10/6556 BEPTDN

UITSpraak Ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

In het geding tussen

elseres, V-nummer woonplaats klozende ten kantore van haar
gemachtigde, mr. M.G. Evers, te Leiden,

en

de minister voor Immigratie en Asiel, voorheen de minister van Justitie, verweerder.

I PROCESVERLOOP

Eiseres is geboren op en heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Bij brief van 29 juli 2008, ontvangen door verweerder op 4 augustus 2008, heeft elseres een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Op deze aanvraag is door verweerder op 9 maart 2009 afwijzend beslist. Eiseres heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 19 januari 2010 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 18 februari 2010 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden.

Het beroep is op 12 oktober 2010 ter zitting behandeld waarna het onderzoek ter zitting door de rechtbank is gesloten. De rechtbank heeft vervolgens het onderzoek heropend en de zaak doorverwezen naar een meervoudige kamer. Verweerder heeft op 24 januari 2011 een verweerschrift ingediend.

Op 2 februari 2011 heeft het nader onderzoek plaatsgevonden. Eiseres is aldaar in persoon verschenen en werd bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. J.W. Kreumer.

II OVERWEGINGEN

1 Verweerder heeft bij besluit van 9 maart 2009 de aanvraag van elseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'arbeid in loondienst' afgewezen omdat elseres niet beschikt over een tewerkstellingsvergunning. Eiseres heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Bij schrijven van 22 oktober 2009 heeft verweerder aan eiseres meegedeeld dat uit het departementale dossier is gebleken dat eiseres in het besluit van 9 maart 2009 ten onrechte op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 is vrijgesteld van het vereiste dat een vreemdeling dient te beschikken over een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv).

Regnr.: AWB 10/6556 BEPTDN

2

Eiseres is hierbij door verweerder in de gelegenheid gesteld een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen te overleggen.

In het bestreden besluit heeft verweerder aan eiseres alsnog tegengeworpen dat zij niet in het bezit is van een geldige mvv, er niet een van de vrijstellingsgronden van artikel 17 van de Vw 2000 of van artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) van toepassing is en er voorts geen gronden zijn toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 (de hardheidsclausule).

2 Eiseres heeft dit standpunt gemotiveerd bestreden. Eiseres heeft betwogd dat zij dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000.

3 Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het betreft, de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen die is afgegeven door een andere staat die Partij is bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

Artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2003/109/EG, bepaalt dat lidstaten de status van langdurig ingezetene toekennen aan onderdanen van derde landen die legaal en ononderbroken sedert vijf jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het verzoek op hun grondgebied verblijven.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2003/109/EG is de status van langdurig ingezetene permanent, onverminderd artikel 9. Het tweede lid bepaalt dat de lidstaten aan langdurig ingezetenen een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen verstrekken. De verblijfsvergunning is ten minste vijf jaar geldig en de vergunning wordt, indien nodig en op verzoek, bij het verstrijken van die periode automatisch verlengd. Het derde lid van artikel 8 schrijft voor dat een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen mag worden afgegeven in de vorm van een stoker of van een afzonderlijk document. De vergunning wordt afgegeven volgens de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr. 1030/2002 van de Raad van 13 juni 2002 betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfsvergunningen voor onderdanen van derde landen (hierna: Verordening 1030/2002). In de rubriek 'soort vergunning' vermelden de lidstaten 'EG-langdurig ingezetene'.

Artikel 14, eerste lid, van de Richtlijn 2003/109/EG bepaalt dat een langdurig ingezetene het recht krijgt om gedurende een periode van meer dan drie maanden te verblijven in een andere lidstaat dan die welke hem de status van langdurig ingezetene heeft toegekend, op voorwaarde dat voldaan wordt aan de in dit hoofdstuk gestelde voorwaarden.

Op grond van artikel 15, eerste en vierde lid, van de Richtlijn 2003/109/EG vraagt de langdurig ingezetene zo spoedig mogelijk en uiterlijk drie maanden na aankomst op het grondgebied van de tweede lidstaat, een verblijfsvergunning aan bij de bevoegde autoriteiten van deze lidstaat. De aanvraag gaat vergezeld van overeenkomstig de nationale wetgeving vereiste bewijsstukken waaruit blijkt dat de betrokkene voldoet aan de desbetreffende voorwaarden, alsmede van diens verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen en een geldig reisdocument of gewaarmerkte afschriften ervan.

Regnr.: AWB 10/6556 BEPTDN

3

4 De rechtbank overweegt het volgende. Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres niet beschikt over een geldige mvv. Evenmin is in geschil dat op de door eiseres overgelegde Spaanse verblijfsvergunning in de rubriek 'soort vergunningen' de verblijfstitel 'EG-langdurig ingezetene' niet staat vermeld.

De rechtbank staat voor de vraag of verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiseres wegens het ontbreken van een EG-verblijfsvergunning niet op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 kan worden vrijgesteld van het mvv-vereiste.

5 Eiseres heeft zich op het standpunt gesteld dat zij niet kan beschikken over een in Spanje afgegeven EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen omdat dit document niet door de Spaanse autoriteiten wordt afgegeven.

Voorts heeft eiseres betoogd dat zij wel degelijk EG-langdurig ingezetene is. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft eiseres bij haar aanvraag een document van de Spaanse autoriteiten, namelijk het Ministerio del Interior/Dirección General de la Policía y de la Guardia Civil van 8 september 2008, overgelegd waarop de aantekening 'Residente de larga duración-CB' is opgenomen. In dit document staat tevens vermeld dat eiseres sedert 18 juli 2001 op basis van tijdelijke verblijfsvergunningen in Spanje heeft verbleven en dat haar met ingang van 18 september 2006 een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd ('Indefinida') is verleend.

6 De rechtbank is van oordeel dat eiseres ingevolge artikel 15, vierde lid, van de Richtlijn 2003/109/EG in beginsel gehouden is om haar aanvraag bij de bevoegde autoriteiten van de tweede lidstaat te vergezellen met onder meer haar EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

Echter, zoals eiseres heeft betoogd en uit openbare bronnen blijkt, was het voor eiseres ten tijde van haar aanvraag op 4 augustus 2008 niet mogelijk om te beschikken over een door de Spaanse autoriteiten afgegeven EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. Hiertoe neemt de rechtbank in aanmerking dat ingevolge de Mededeling aan de leden van de Commissie verzoekschriften van het Europees parlement (hierna: de Commissie) inzake verzoekschrift 877/2007 (PE406.082v03-00), waarin wordt geklaagd over het feit dat Spanje de omzetting van de Richtlijn 2003/109/EG voortdurend uitstelt, blijkt dat Spanje bij schrijven van 19 maart 2008 aan de Commissie heeft laten weten dat de Spaanse wetgeving nog geen bepalingen bevat met betrekking tot een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen, zoals bedoeld in de Richtlijn 2003/109/EG. Op 14 december 2009 hebben de Spaanse autoriteiten de Commissie in kennis gesteld van de omzetting welke voortvloeit uit de aanpassing en publicatie van de Organieke Wet 2/2009 van 11 december 2009, een hervorming van de Organieke Wet 4/2000 van 11 januari 2000, betreffende de rechten en vrijheden voor buitenlandse onderdanen in Spanje en hun sociale integratie.

Blijkens de Mededeling aan de leden van de Commissie inzake verzoekschrift 1178/2009 (PE440.064/REVv02/00) hebben de Spaanse instanties de Commissie in aansluiting op haar mededeling van 25 maart 2010 verzekerd dat Spanje nu inderdaad de juiste vergunning verstrekt aan ingezetenen van derde landen die een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen aanvragen en aan de voorwaarden voldoen.

Regnr.: AWB 10/6556 BEPTDN

4

7 Gelet op het vooroverwogene overweegt de rechtbank dat vaststaat dat Spanje, ten tijde van de aanvraag van elseres in Nederland, de Richtlijn 2003/109/EG nog niet had omgezet in nationale regelgeving en nog geen EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen verstrekte. De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder zich, gelet op deze omstandigheid, niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat elseres om in aanmerking te komen voor een vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 een afschrift diende te overleggen van de in Spanje afgegeven EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

Voorts oordeelt de rechtbank dat nu elseres haar standpunt dat zij EG-langdurig ingezetene is, heeft onderbouwd met het eerder genoemde document van het Ministerie del Interior waarop de Spaanse verblijfstitel voor 'EG-langdurig ingezetene' (Residente de larga duración-CE) staat vermeld, verweerder zich niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat elseres niet op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor een vrijstelling van het mvv-vereiste.

8 Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen dient het bestreden besluit te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12 van de Awb en dient het beroep gegrond te worden verklaard.

9 De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die elseres in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 1092,50 (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting en 0,5 punt voor de nadere zitting, met een waarde per punt van € 437,-- en een wegingsfactor 1).

Regnr.: AWB 10/6556 BEPTDN

5

III BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

- 1 verklaart het beroep gegrond;
- 2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3 bepaalt dat verweerder een nieuw besluit op het bezwaarschrift neemt met in achtname van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- 4 veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 1092,50 en bepaalt dat deze kosten aan eiseres worden betaald;
- 5 gelast dat verweerder het door eiseres betaalde griffierecht ad € 150,-- vergoedt.

Aldus vastgesteld door mrs. C.G. Meeder, A.H. Bergman en C.I.H. Kerstens-Fockens in tegenwoordigheid van de griffier mr. S.J.T. van der Maat-Pruijn.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag, (nadere informatie www.raadvanstate.nl).

Uitgesproken in het openbaar op 16 maart 2011.

Afschrift verzonden op:

16 MAART 2011

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
12 APR 2011	
ZAAKNR.	1011047254
AAN:	02
BEHANDELD: DD:	PAR:

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossiernummer
Bijlage(n)
Onderwerp

Procesvertegenwoordiging
J.A.M. van der Klis
070 - 779 5121
12 april 2011
9909-08-6096
2
Hoger beroep Minister voor Integratie en Asiel/

van Marokkaanse nationaliteit

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank 's-Gravenhage, van 18 maart 2011, verzonden op dezelfde datum, met kenmerk AWB 10/6556.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Minister bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de Minister geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Minister het beslisproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

mr. L.J.J. Stams, gemachtigde

1. Inleiding

De Minister voor Immigratie en Asiel komt in hoger beroep van de uitspraak van de meervoudige kamer van rechtbank 's-Gravenhage van 16 maart 2011, verzonden op dezelfde datum, met kenmerk AWB 10/6556 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 19 januari 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen een nieuw besluit op het bezwaarschrift te nemen met inachtneming van de uitspraak en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

Waar hierna 'Minister' is geschreven wordt de Staatssecretaris van Justitie bedoeld voor zover deze ten tijde van belang de verantwoordelijke bewindspersoon was.

- 2.1 Bij brief van 29 juli 2008, door de Minister ontvangen op 4 augustus 2008, heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), onder de beperking "arbeid in loondienst".
- 2.2 Bij besluit van 9 maart 2009, verzonden op 11 maart 2009, heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Op 31 maart 2009 heeft verweerder hiertegen een bezwaarschrift ingediend.
- 2.4 Bij besluit van 21 januari 2010 heeft de Minister het bezwaar ongegrond verklaard.
- 2.5 Op 18 februari 2010 heeft verweerder hiertegen beroep bij de rechtbank ingesteld.
- 2.6 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard.

3. Standpunt van de Minister

- 3.1 De Minister is van oordeel dat het besluit van 19 januari 2010 rehtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Minister merkt vooraf op dat hij in een vergelijkbare zaak al hoger beroep heeft ingesteld. Het gaat om de zaak met nummer 201005222, IND-kenmerk 1008-24-1023, waarop nog geen uitspraak is gedaan.
- 3.3 De Minister heeft één grief tegen de uitspraak.

Grief

- 3.4 De rechtbank overweegt ten onrechte in de eerste alinea van rechtsoverweging 6 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat eiseres ingevolge artikel 15, vierde lid, van de Richtlijn 2003/109/EG *in beginsel* (cursief Minister) gehouden is om haar aanvraag bij de bevoegde autoriteiten van de tweede lidstaat te vergezellen van onder meer haar EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen."

- 3.5 De rechtbank overweegt voorts ten onrechte in rechtsoverweging 7 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"(...) De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder zich, gelet op deze omstandigheid, niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres om in aanmerking te komen voor een vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 een afschrift diende te overleggen van de in Spanje afgegeven EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen."

En vervolgens ten onrechte in dezelfde rechtsoverweging 7:

"Voorts oordeelt de rechtbank dat nu eiseres haar standpunt dat zij EG-langdurig ingezetene is, heeft onderbouwd met het eerder genoemde document van het Ministerio del Interior waarop de Spaanse verblijfstitel voor 'EG-langdurig ingezetene' (Residente de larga duración-CE) staat vermeld, verweerder zich niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder h, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor een vrijstelling van het mvv-vereiste."

- 3.6 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berust rechtsoverweging 8 op pagina 4. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverweging aan.

4 Toelichting op de grief

- 4.1 Alvorens inhoudelijk op de grief in te gaan, merkt de Minister ter verduidelijking het volgende op. De onderhavige procedure heeft betrekking op de bij brief van 29 juli 2008 door verweerder ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw, onder de beperking "arbeid in loondienst". Aan verweerder is tegengeworpen dat zij niet in het bezit is van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Verweerder beroept zich op artikel 17, eerste lid en onder h, Vw waarin wordt vermeld dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf, indien het betreft de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen die is afgegeven door een andere staat die Partij is bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. De Minister is van mening dat aan verweerder op goede gronden het ontbreken van een geldige mvv is tegengeworpen en merkt daartoe het volgende op.
- 4.2 In artikel 7, eerste lid, van de Richtlijn 2003/109/EG (Richtlijn) wordt vermeld dat om de status van langdurig ingezetene te verkrijgen de betrokken onderdaan van een derde land een verzoek indient bij de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar hij verblijft. In artikel 8, tweede lid, van de Richtlijn wordt vermeld dat de lidstaten aan langdurig ingezetenen een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen verstrekken. Voorts wordt in artikel 8, derde lid, van de Richtlijn vermeld dat een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen mag worden afgegeven in de vorm van een sticker of van een afzonderlijk document. De vergunning wordt afgegeven volgens de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr. 1030/2002 van de Raad van 13 juni 2002 betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfsvergunningen voor onderdanen van derde landen. In de rubriek "soort vergunning" vermelden de lidstaten "EG-langdurig ingezetene". In punt 11 van de considerans/preambule bij de Richtlijn wordt het volgende vermeld. "Bij de toekenning van de status van langdurig ingezetene moet een verblijfsvergunning worden afgegeven waarmee de betrokkene gemakkelijk en onmiddellijk zijn juridische status kan aantonen. Deze verblijfsvergunning moet tevens aan strenge technische eisen voldoen, met name wat de beveiliging tegen vervalsing en namaak betreft, om misbruik in de lidstaat die de status heeft toegekend of in de lidstaten waar het recht van verblijf wordt uitgeoefend, te voorkomen."

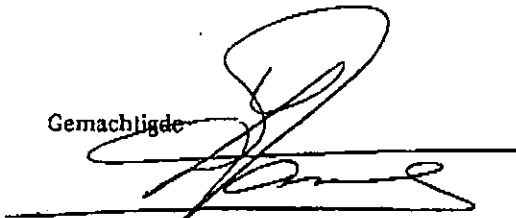
- 4.3 Uit artikel 15, vierde lid, van de Richtlijn volgt dat de aanvraag om een verblijfsvergunning in de tweede lidstaat onder meer vergezeld gaat van de verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen van de betrokkene. Het artikel voorziet niet in een uitzondering op dit vereiste. De rechtbank heeft dat, geleet op de woorden 'in beginsel' in de hiervoor aangehaalde eerste alinea van rechtsoverweging 6 uit de bestreden uitspraak, miskend.
- 4.4 Uit het vorenstaande volgt dat het in het geval van verweerder de Spaanse autoriteiten zijn die dienen te beoordelen of verweerder voldoet aan de voorwaarden voor verkrijging van de status van langdurig ingezetene. Indien verweerder volgens de Spaanse autoriteiten aan deze voorwaarden voldoet, dan zijn het de Spaanse autoriteiten die aan haar een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene dienen te verstrekken in overeenstemming met artikel 4 van de Richtlijn. Andere lidstaten hoeven geen genoegen te nemen met documenten die niet voldoen aan de juiste kenmerken. De Minister is dan ook van mening dat hij met de door verweerder overgelegde documenten, te weten een Spaanse verblijfsvergunning en een document van het Spaanse Ministerio del Interior, geen genoegen hoeft te nemen. De rechtbank heeft het vorenstaande miskend. De Minister merkt aanvullend nog op dat indien de Spaanse autoriteiten in gebreke blijven voor wat betreft de afgifte van het juiste document, het aan verweerder is om (al dan niet met juridische ondersteuning) contact met de Spaanse autoriteiten op te nemen en te bewerkstelligen dat alsnog het juiste document wordt afgegeven. Voor aanneming van een verplichting voor de Minister om de echtheid en de inhoudelijke juistheid van de door verweerder overgelegde Spaanse documenten te beoordelen/onderzoeken dan wel dienaangaande nadere informatie bij de Spaanse autoriteiten op te vragen ontbreekt enige (juridische) grond.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 19 januari 2010 ingestelde beroep.

Rijswijk, 12 april 2011,

Gemachtigde

L.J.J. Stams, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 – 779 4974
telefax 070 – 779 5506